

Arrest

nr. 100 778 van 11 april 2013
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 22 en 26 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 6 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. WOUTERS en haar advocaat W. VANDEVOORDE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 22 december 2012, ingediend door advocaat X en gekend bij de Raad onder dossiernummer X. Bij verzoekschrift van 26 december 2012, ingediend door advocaat X en gekend bij de Raad onder dossiernummer X, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers X en X samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Armeense origine, afkomstig van Druzhba. Op 1 juni 2011 eisten onbekenden dat uw moeder M. A. (...) (OV 6.930.755) haar winkel en haar taverne zou verkopen aan hen. Uw moeder weigerde dit. Nadien werden uw moeder, uw broer M. T. (...) (OV 6.930.752), en u meermaals lastig gevallen door politieagenten en door het hoofd van de politie A. R. (...). Midden augustus 2011 werd uw broer op een wrede manier geslagen door twee jonge mannen, die volgens u bij de politie werkten. Uw broer werd opgenomen in het ziekenhuis waar hij behandeld werd voor een maand. Een week na deze aanval ging uw moeder een klacht indienen bij de politie over de mishandelingen van uw broer, maar haar klacht werd niet aanvaard. Na de aanval op uw broer besloot uw moeder bij uw oom onder te duiken. Ook uw broer dook bij uw oom onder na zijn ontslag uit het ziekenhuis. De dag dat uw broer ontslagen werd uit het ziekenhuis, op 25 september 2011, kreeg u thuis bezoek van A. R. (...) en drie medewerkers. Uw moeder en broer bevonden zich op dat moment bij uw oom. Deze personen kwamen een huiszoeking verrichten op uw thuisadres. U werd gevraagd om mee te gaan, wat u weigerde en deze personen hebben u naar de auto gesleurd. U werd weggebracht naar een onbekend leegstaand huis waar u werd ondervraagd over de verblijfplaats van uw moeder en broer. U werd in deze woning ook seksueel mishandeld. Men eiste dat uw moeder en broer zich zouden aanmelden bij de politie. U werd vrijgelaten buiten de stad Poltava en u ging naar uw oom die u naar het ziekenhuis bracht. U werd in het ziekenhuis opgenomen dezelfde dag nog. Gedurende twee maanden werd u verzorgd in het ziekenhuis. Uw moeder ging 5 dagen na uw verkrachting, in september naar de politie om deze gebeurtenis aan te klagen maar haar klacht werd niet aangenomen. Uw moeder besloot haar eigendommen te verkopen en deze verkoop vond in oktober 2010 plaats. Na uw ziekenhuis opname verbleef u bij uw oom. Uw moeder diende begin december 2011 een klacht in tegen A. R. (...) bij de politie. De volgende dag ging zij deze klacht neerleggen bij de rechtbank. Beide klachten werden niet aanvaard. Op 11 december 2011 vertrokken uw moeder en broer richting België waar zij op 15 december 2011 asiel aanvroegen bij de België autoriteiten. U had door de verkrachting een psychologisch trauma opgelopen waarvoor u een behandeling volgde en u kon niet samen met uw moeder en broer vertrekken. U bleef tijdens deze behandeling thuis waar u ook probeerde het huis te verkopen. Op 2 mei 2012 ging u voor een stage naar Charkov waar u een week verbleef. Op 11 mei 2012 toen u op bezoek was bij uw oom komen onbekende mannen brand stichten in uw woning. De woning werd volledig vernield. Om ergens te verblijven huurde u een appartement in Poltava. Een week voor uw vertrek naar België ging u echter wonen bij uw oom. Op 26 juni 2012 verliet u Oekraïne en reisde u naar België. U kwam in België toe op 28 juni 2012. Op 2 juli 2012 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw Oekraïens binnenlands paspoort, uw geboorteakte, twee foto's van uw woning en een Akte van de brand d.d. 12 mei 2012.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Oekraïne hebt verlaten omwille van bedreigingen, aanvallen op u, uw moeder en uw broer door onder meer het hoofd van de politie A. R. (...). Hij wilde de eigendommen van uw moeder kopen, wat zij had geweigerd (CGVS p. 9, 10, 11, 12, 13, 14).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat uw moeder M. A. (...) (OV 6.930.755) en uw broer M. T. (...) (OV 6.930.752) op 29 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus hebben gekregen vanwege het Commissariaat-generaal. Deze beslissing werd bij arrest van 8 mei 2012 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenzaken. Echter, het asielrelaas van uw uw moeder en broer komen helemaal niet overeen met uw asielrelaas. U gaf aan dat uw moeder en broer in december 2011 Oekraïne eveneens hadden verlaten omwille van problemen met A. R. (...), het hoofd van de politie (CGVS p. 16). Uw moeder en broer verklaarden dat ze als staatslozen registratieproblemen hadden en dat uw broer omwille van zijn besnijdenis problemen had met zijn vrienden (zie ook gehoorverslagen moeder en broer). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat uw moeder en broer tijdens hun asielprocedure een totaal ander verhaal hadden verteld, bevestigde u dit. U liet verstaan dat zij toen ze in België aankwamen zich grote zorgen maakten om u en dat ze de waarheid niet hadden durven vertellen omdat ze vreesden dat ze via u ook hen zouden kunnen vinden (CGVS p. 17). Opgemerkt moet worden dat deze uitleg niet overtuigt, daar door de waarheid te verzwijgen moeilijk kan begrepen worden hoe zij dan beter beschermd zouden kunnen worden. Vastgesteld moet ook worden dat u pas na confrontatie met het feit dat uw moeder en broer een totaal ander verhaal hadden verteld, u bevestigde dat zij niet de waarheid hadden verteld. U had hiervan bij aanvang van uw gehoor op het de Dienst Vreemdelingenzaken of bij het Commissariaat-generaal echter geen melding van gemaakt. Omwille van het bovenstaande, en hoewel u in de eerste plaats beoordeeld wordt op basis van de door u aangehaalde feiten en motieven, ondermijnt deze vaststelling toch reeds op ernstige wijze uw geloofwaardigheid.

Wat betreft de door u aangehaalde feiten, moet vastgesteld worden dat er veelvuldige tegenstrijdigheden en incoherenties in uw verklaringen aanwezig zijn die de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnen.

Ten eerste werden na gehoor en analyse van uw verklaringen tegenstrijdigheden ontdekt over de klacht van uw moeder. U verklaarde dat uw moeder na de aanval op uw broer midden augustus 2011 een klacht was gaan indienen over deze mishandelingen. Aanvankelijk stelde u dat uw moeder deze klacht was gaan indienen een week nadat uw broer werd opgenomen in het ziekenhuis. Zij had deze klacht nog in augustus 2011 ingediend (CGVS p. 9). Wanneer uw relaas chronologisch werd overlopen stelde u dat uw moeder een klacht had ingediend in verband met de slagen van uw broer in dezelfde week dat hij werd ontslagen uit het ziekenhuis. Uw broer verliet op 25 september 2011 het ziekenhuis (CGVS p. 13). Opgemerkt moet worden dat uw verklaringen betreffende wanneer uw moeder een klacht heeft ingediend over de mishandelingen die uw broer had ondergaan incoherent zijn.

Ook betreffende de plaats waar u verbleef nadat uw moeder en broer Oekraïne hadden verlaten en u in behandeling was voor het trauma dat u had opgelopen zijn uw verklaringen tegenstrijdig. U beweerde aanvankelijk dat u na de ziekenhuisopname (november 2011) bij uw oom verbleef. Op 9 of 10 december 2011 verliet u uw oom en verbleef u gedurende uw behandeling bij een psychiater in een huurappartement op 5 km van Poltava. U gaf aanvankelijk aan dat u van december 2011 tot februari 2012 in het huurappartement had verbleven. Nadien keerde u gewoon terug naar huis (CGVS p. 11, 12). Verder in uw relaas liet u verstaan dat u tijdens de behandeling door de psychiater, in de periode november – december 2011 tot februari 2012 gewoon thuis verbleef (CGVS p. 12, 13, 14). U beweerde stellig dat u ongeveer 5 jaar op uw thuisadres in Druzhba had gewoond en dat u pas de laatste week voor uw vertrek naar België bij uw oom had gewoond. U gaf aan dat u op familiale bezoeken na en weekends nooit op enig ander moment bij uw oom had gewoond (CGVS p. 4, 5, 6). Tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat u vanaf augustus 2011 bij uw oom verbleef (vragenlijst CGVS 3.5). U werd gewezen op uw verschillende verklaringen en u legde uit dat het huis van uw oom een tweede thuis voor u was. Dat u in augustus daar niet lang had verbleven en dat u op advies van uw moeder soms bij uw oom verbleef (CGVS p. 16). Deze uitleg overtuigt niet en weerlegt niet uw tegenstrijdige verklaringen. De duur van uw verblijf bij uw oom in augustus 2011 verklaart niet waarom uw verklaringen steeds wijzigen. Vastgesteld moet dus worden dat uw verklaringen over uw verblijfsplaatsen en de tijdssituering nadat uw moeder en broer naar België waren vertrokken doorheen uw verklaringen tegenstrijdig zijn.

Bovendien zijn ook uw verklaringen over wanneer uw moeder en broer concreet zijn ondergedoken tegenstrijdig in uw onderlinge verklaringen. Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat uw moeder en broer in juli 2011 zijn ondergedoken (vragenlijst CGVS 3.5). Tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk dat uw moeder en broer na uw ontslag uit het ziekenhuis eind november 2011 onderdoken (CGVS p. 10). Wanneer u meerdere malen opnieuw werd gevraagd sedert wanneer uw moeder en broer waren ondergedoken, stelde u dat uw moeder al sinds augustus 2011 was verhuisd naar uw oom (CGVS p. 10, 13). Bij confrontatie dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn met wat u voordien had verklaard maakte u duidelijk dat uw moeder en broer in september na zijn ontslag uit het ziekenhuis zijn verhuisd naar uw oom (CGVS p. 11). Opgemerkt moet worden dat u met uw uitleg opnieuw een andere versie gaf van wanneer uw moeder en broer onderdoken bij uw oom. U werd opnieuw geconfronteerd met uw verschillende versies en u bevestigde opnieuw dat ze vanaf augustus bij uw oom ondergedoken zaten, maar dat ze vanaf juli bij een vriendin verbleven. U liet verstaan dat het verblijf bij de vriendin van korte duur was en dat ze reeds voor de aanval op uw broer naar uw oom zijn verhuisd (CGVS p. 15). Opnieuw werd u gewezen dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn en u stelde opnieuw dat ze in juli bij een vriendin woonden (CGVS p. 15). Uw verschillende uitleggen overtuigen niet en geven geen verklaring waarom uw verklaringen over wanneer uw moeder en broer zijn ondergedoken zo verschillend zijn.

Eveneens zijn ook uw verklaringen over wanneer uw moeder een klacht indiende over de mishandelingen die u had ondergaan tegenstrijdig. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw moeder in oktober 2011 haar onroerende goederen verkocht en dat zij pas daarna een klacht ging indienen omtrent uw verkrachting (vragenlijst CGVS 3.5). Echter tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal vermeldde u dat uw moeder in september 2011, ongeveer 5 dagen na het incident met u, een klacht ging indienen over wat u was overkomen. Na deze klacht verkocht uw moeder in oktober 2011 haar zaken (CGVS p.11, 14). U werd gewezen op het feit dat u deze twee feiten omdraaide wat betreft de volgorde in de tijd en u maakte duidelijk dat u deze gebeurtenis met uw moeder had besproken, dat zij u er op had gewezen dat u zich tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken had vergist (CGVS p. 16). Deze uitleg is niet afdoende gezien u bij aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u opmerkingen had over uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en u geen opmerkingen had, u maakte geen enkele verwijzing naar een mogelijke vergissing van u bij uw eerste gehoor (CGVS,p.2).

De wrede aanval op uw broer midden augustus 2011 en zijn ziekenhuisopname van een maand (CGVS,p.9), toch een zeer ernstig vervolgingsfeit, vermeldde u niet in de vragenlijst van het CGVS tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (schriftelijke vragenlijst CGVS) . Eveneens de klachten bij de politie en de rechtbank die uw moeder had neergelegd na de slagen van uw broer, na de verkoop van haar zaken (CGVS,p.10) had u niet besproken tijdens uw eerste gehoor. Gevraagd waarom u deze essentiële elementen niet had vermeld tijdens uw eerste gehoor, antwoordde u dat ze u bij het eerste gehoor hadden gevraagd alles maar kort te vertellen. Dat u de tijd niet kreeg om alles te vermelden (CGVS p. 16). Deze uitleg overtuigt niet. U gaf zelf aan dat de aanval op uw broer midden augustus 2011 een zeer belangrijk element was in uw verhaal (CGVS p. 16). Ook kan verwezen worden naar het feit dat u bij het begin van het gehoor op het CGVS verklaarde op de DVZ kort alle redenen voor uw vertrek te hebben aangehaald. (CGVS,p.3)

Omgekeerd moet ook opgemerkt worden dat u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal geen melding maakte van een essentieel element die u aanhaalde bij uw eerste verklaring. U had tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven dat u op 15 juli 2011 werd opgepakt door de Kievsky ROVD (vragenlijst CGVS 3.5). Echter tijdens uw gehoor in november 2012 vermeldde u deze arrestatie niet. Toen u gevraagd werd waarom u deze arrestatie niet had vermeld, legde u uit dat u het niet wilde vertellen omdat u het tijdens uw eerste gehoor reeds had verteld en dat u dacht dat het niet meer nodig was (CGVS p. 15). Uw uitleg overtuigt niet gezien u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal zeer uitgebreid uw asiolverhaal had verteld.

Gezien de veelvuldige incoherenties en tegenstrijdigheden in uw onderlinge verklaringen, gezien deze veelvuldige incoherenties en tegenstrijdigheden betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, en gezien het niet vermelden van essentiële elementen tijdens de verschillende gehoren, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw Oekraïens binnenlands paspoort en uw geboorteakte bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. De twee foto's van een woning tonen een woning, dat vernield werd door een brand. De akte van de brand vermeldt dat op 11 mei 2012 een woning op het adres Kovalenkostraat 11te Durzha, eigendom van D. A. (...), door een brand werd vernield door een gasontploffing. Deze informatie wordt niet betwist. De informatie kan echter geen bewijs geven voor het feit het een brandstichting betreft, en voor de eventuele motieven en daders. Gegeven ook de hoeveelheid aan elementen van ongeloofwaardigheid en het manifest ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas, kan dit attest en de foto's de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In het verzoekschrift van 22 december 2012, ingediend door advocaat R. WOUTERS, beroept verzoekende partij zich in een eerste middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de regels van behoorlijk bestuur. In een tweede middel wordt door verzoekende partij de schending "van de motiveringsplicht", wederom van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 52 van de vreemdelingenwet opgeworpen. Verzoekende partij meent tevens dat de bestreden beslissing met machtsoverschrijding werd genomen. Verzoekende partij haalt in een derde middel de schending van de artikelen 3 en 14 EVRM aan en in een vierde middel de schending van de artikelen 5 en 8 EVRM. In een vijfde en laatste middel beroept verzoekende partij zich op "humanitaire gronden". Zij stelt dat, indien het beroep tot hervorming van de bestreden beslissing niet gegrond zou worden verklaard, dit een "humanitair onrecht" zou uitmaken. In het verzoekschrift van 26 december 2012, ingediend door advocaat W. VANDEVOORDE, roept verzoekende partij in een eerste middel de schending in van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In een tweede middel werpt verzoekende partij de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet op. In een derde middel meent verzoekende partij dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM. In een vierde en laatste middel wordt ten slotte de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de "motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder

als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen" aangekaart. De Raad oordeelt dat door de samenhang van voormelde middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 52 van de vreemdelingenwet en artikel 14 EVRM zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wets- en verdragsbepaling. Deze onderdelen van respectievelijk het tweede en derde middel van het verzoekschrift van 22 december 2012 zijn derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.3. De Raad merkt verder op dat de schending van de artikelen 5 en 8 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

3.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de uiteengezette middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

3.2.6.1. Inzake de opmerking van verwerende partij dat de asielrelazen van haar moeder en haar broer helemaal niet overeenkomen met dat van verzoekende partij en dat verzoekende partij pas na confrontatie hiermee aangeeft dat zij de waarheid niet hadden verteld, wijst verzoekende partij erop dat het vergelijken van haar verklaringen met deze van haar moeder en haar broer om vervolgens te besluiten dat de discrepantie tussen beide afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekende partij elke grondslag mist, aangezien de verklaringen van haar moeder en haar broer geen objectieve beoordelingsmaatstaf vormen waaraan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij kan worden getoetst daar verwerende partij zelf heeft geoordeeld dat de asielrelazen van haar moeder en haar broer ongelooftwaardig zijn. Tevens benadrukt verzoekende partij dat haar asielrelaas wel degelijk de waarheid is.

3.2.6.2. De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat het asielrelaas van verzoekende partij niet overeenkomt met het ongelooftwaardig bevonden asielrelaas van haar moeder en haar broer weliswaar *op zich* niet betekent dat het asielrelaas van verzoekende partij ongelooftwaardig is, evenwel wordt eveneens door verwerende partij terecht vastgesteld dat verzoekende partij geen enkele melding maakt van de leugenachtige verklaringen van haar moeder en haar broer bij de aanvang van haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken of bij het Commissariaat-generaal. Het is pas bij de confrontatie met het verschil tussen het asielrelaas van verzoekende partij en dat van haar moeder en haar broer, dat verzoekende partij wijst op het leugenachtige karakter van hun verklaringen en stelt dat zij de waarheid niet hadden durven vertellen omdat ze vreesden dat ze via verzoekende partij ook hen zouden kunnen vinden. Verwerende partij stelt terecht vast dat deze laatste vaststelling afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekende partij. Verder merkt de Raad ook op dat verwerende partij in desbetreffende motivering zelf duidelijk aangeeft dat verzoekende partij in de eerste plaats beoordeeld wordt op de door haar aangehaalde feiten en motieven. Deze motivering dient dan ook te worden samen gelezen met de andere motieven in de bestreden beslissing en in het bijzonder met de motieven aangaande de talrijke tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij die door verzoekende partij, zoals blijkt uit onderhavig arrest, op geen enkele manier worden weerlegd.

Ten slotte wijst de Raad erop dat de verwijzing door verzoekende partij naar één versie van de verklaringen als zijnde de juiste – met name deze van haar zelf – niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van familieleden die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas. *In casu* kon de verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan.

3.2.7. Daar waar verzoekende partij – steunend op verschillende artikels van Amnesty International – de nog aanwezige mensenrechtenschendingen in Oekraïne benadrukt, wijst de Raad erop dat dergelijke artikels kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen de geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij, gezien de ongelooftwaardigheid van haar asielrelaas, in gebreke blijft.

3.2.8.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat er sprake is van veelvuldige tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen van verzoekende partij, betoogt verzoekende partij aangaande de verschillen tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze bij het Commissariaat-generaal dat dit slechts kleine verschillen betreffen en dat dit bovendien normaal is, aangezien het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken veel korter en meer kernachtig is dan dit bij het Commissariaat-generaal. Op het interview bij het Commissariaat-generaal kunnen dan ook meer feiten naar boven komen. Volgens verzoekende partij zijn haar verklaringen dan ook niet tegenstrijdig, daar zij enkel meer informatie heeft verschaft tijdens het interview bij het Commissariaat-

generaal. Verder merkt zij nog op dat deze kleine verschillen in de verklaringen geen afbreuk doen aan het feit dat zij wel degelijk problemen heeft gekend in haar land van herkomst. Verzoekende partij meent dat er aangaande de essentiële bestanddelen van het asielrelaas geen tegenstrijdigheden bestaan. Tevens wijst verzoekende partij erop dat het perfect normaal is dat men zich na lange tijd, en tevens rekening houdende met de stresssituatie, niet meer juist en exact alle data en de kleinste details kan herinneren. Hieruit afleiden dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, is een verkeerde gevolgtrekking. Specifiek aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake de plaats waar verzoekende partij verbleef nadat haar moeder en broer Oekraïne hadden verlaten, haalt verzoekende partij aan dat zij op verschillende plaatsen heeft gewoond om elk contact met haar verkrachters te proberen vermijden. Ze wijst er verder op dat zij op het Commissariaat-generaal vermeld heeft dat zij *“op familiale bezoeken na en weekends”* nooit op enig ander moment bij haar oom had gewoond. Verzoekende partij meent dat het feit dat verzoekende partij nu en dan bij haar oom verblijft evenzeer een *“familiaal bezoek”* uitmaakt, waardoor er geen sprake is van een tegenstrijdigheid.

3.2.8.2. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij de wrede aanval op haar broer midden augustus 2011 en zijn ziekenhuisopname van een maand niet vermeldde in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 8). Dit geldt des te meer voor dergelijk belangrijk vervolgingsfeit ten aanzien van een van haar familieleden, dat volledig steunt op dezelfde feitelijke omstandigheden en oorzaken. Het argument van verzoekende partij dat het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken veel korter en meer kernachtig is dan dit bij het Commissariaat-generaal, kan de lacune in de uiteenzetting van het asielrelaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vergoelijken. De broer van verzoekende partij werd immers zeer ernstig geslagen, waarna deze een maand in het ziekenhuis verbleef. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt bovendien dat haar moeder net is ondergedoken bij de oom van verzoekende partij nadat haar broer werd geslagen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 08/11/2012, p. 13). Ook diende de moeder van verzoekende partij een klacht in naar aanleiding van de aanval op de broer van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 08/11/2012, p. 13). De wrede aanval op haar broer vormt zodus klaarblijkelijk een zeer belangrijk feit in het asielrelaas van verzoekende partij. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, p. 4). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview alle belangrijke feiten van haar asielrelaas uiteen te zetten. De argumentatie van verzoekende partij kan door de Raad dan ook niet worden bijgetreden.

Inzake het verweer van verzoekende partij op de motivering van verwerende partij betreffende de verblijfplaatsen van verzoekende partij, acht de Raad het betoog van verzoekende partij dat het feit dat verzoekende partij zo nu en dan bij haar oom verblijft evenzeer een *“familiaal bezoek”* uitmaakt, waardoor er geen sprake is van een tegenstrijdigheid, geenszins overtuigend. De Raad verwijst dienaangaande naar de flagrant tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart verzoekende partij het volgende: *“Vanaf augustus 2011 verbleef ik bij mijn oom M. (...). Op een dag in september 2011 kwam het hoofd van GOVD (stedelijke politie) naar het huis van mijn oom. Hij vroeg me nogmaals naar de verblijfplaats van mijn moeder en broer.”* (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, rubriek 3.5). Uit de uiteenzetting van de feiten op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt zodus in geen geval dat verzoekende partij bedoeld heeft dat zij slechts voor een kort familiaal bezoek bij haar oom verbleef, gezien zij verklaart dat zij

“vanaf augustus 2011” bij haar oom verbleef en uit haar verklaringen blijkt dat zij in september 2011 nog steeds bij haar oom is. Bovendien heeft verzoekende partij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, haar verblijf bij haar oom vanaf augustus 2011 aangegeven als een van de belangrijkste feiten van haar asielrelaas. De Raad ziet niet in waarom verzoekende partij dit hier zou vermelden indien het slechts korte familiale bezoeken betroffen. De Raad wijst er bovendien wederom op dat haar verklaringen haar achteraf nog werden voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, p. 4). Daar waar verzoekende partij stelt dat zij op verschillende plaatsen heeft gewoond om elk contact met haar verkrachters te proberen vermijden, ziet de Raad niet in hoe deze opmerking van aard is de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij aangaande de verblijfplaatsen na haar opname in het ziekenhuis te weerleggen dan wel te verklaren. Verwerende partij stelt daaromtrent vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal manifest verschillende verklaringen aflegt. Eerst verklaart zij dat ze na haar ontslag uit het ziekenhuis, eind november 2011, verbleef bij haar oom en dit tot 9 à 10 december 2011. Hierna verbleef zij een paar maanden – van december 2011 tot februari 2012 – in een appartement op vijf kilometer van Poltava. Daarna dacht verzoekende partij dat de politie niet meer zou langskomen, en keert zij terug naar huis. Nadat haar huis op 11 mei 2012 in brand werd gestoken, verbleef verzoekende partij in een appartement dat zij huurde. Een week voor haar vertrek naar België verbleef verzoekende partij bij haar oom (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 08/11/2012, p. 11-13). Later tijdens haar verhoor legt verzoekende partij evenwel een volstrekt verschillende verklaring af. Over haar eerder beweerde verblijf op een appartement van december 2011 tot februari 2012 is plots geen sprake meer. Verzoekende partij vermeldt enkel het verblijf in een appartement in Poltava na de brand in haar woning in mei 2012. Het gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 november 2012 verliep desbetreffend als volgt:

“U komt uit het ziekenhuis eind november 2011?”

Ja

En u gaat naar uw oom?

Ja

(...)

U blijft bij uw oom tot 9 december?

Ja

U gaat dan naar huis?

Na het vertrek van mijn moeder ging ik naar huis.

Na uw ontslag uit ziekenhuis was u in behandeling bij een psychiater tot februari 2012?

Ja

Heel de periode was u thuis en probeerde u ook het huis te verkopen?

Ja

Op 2 mei gaat u voor een stage naar Charkov?

Ja

Een week en u komt terug naar huis?

Ja

Op 11/5/2012, terwijl u op bezoek was bij uw oom, komen mannen en stichten brand in uw woning?

Ja

U gaat naar Poltava en u huurt daar een appartement waar u verbleef tot een week voor uw vertrek?

Ja

De laatste week was u bij uw oom?

Ja”. (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 08/11/2012, p. 14). De Raad stelt vast dat de opmerking van verzoekende partij dat zij op verschillende plaatsen heeft gewoond om elk contact met haar verkrachters te proberen vermijden tegenstrijdig is met deze laatste verklaring gedaan tijdens haar gehoor, waar verzoekende partij verklaart dat zij tussen 9 december 2011 en februari 2012 gewoon thuis verbleef. Derhalve weerlegt noch verklaart verzoekende partij met deze opmerking de vastgestelde tegenstrijdigheden.

De stelling van verzoekende partij dat het slechts kleine verschillen betreffen die door verwerende partij werden vastgesteld in haar verklaringen, welke geen afbreuk doen aan het feit dat zij wel degelijk problemen heeft gekend in het land van herkomst en dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld betreffende essentiële elementen van het asielrelaas, kan niet door de Raad worden bijgetreden. Het gaat immers wel degelijk om flagrante en bovendien veelvuldige tegenstrijdigheden en incoherenties over elementen die bovendien de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen. In het bijzonder wordt door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij incoherente verklaringen aflegt aangaande het tijdstip waarop haar moeder een klacht over de aanval op de broer van

verzoekende partij heeft ingediend en aangaande het tijdstip waarop haar moeder een klacht heeft ingediend over de mishandelingen van verzoekende partij; dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de plaats waar zij verbleef nadat haar moeder en haar broer Oekraïne hadden verlaten en zij in behandeling was voor het trauma dat zij had opgelopen; dat de verklaringen van verzoekende partij tegenstrijdig zijn aangaande wanneer haar moeder en haar broer concreet zijn ondergedoken; dat verzoekende partij een zeer ernstig vervolgingsfeit, namelijk de wrede aanval op haar broer midden augustus 2011, niet vermeldt bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal geen melding maakt van haar arrestatie door de Kievsky ROVD, hetgeen zij wel vermeld had op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad merkt bovendien op dat het louter tegenspreken van verwerende partij, *in casu* het louter stellen dat het slechts kleine verschillen zijn, niet voldoende is om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Met uitzondering van de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij inzake haar verblijfplaatsen na haar ontslag uit het ziekenhuis, stelt de Raad bovendien vast dat verzoekende partij nalaat enige poging te ondernemen om deze veelvuldige tegenstrijdigheden *in concreto* te weerleggen of te verklaren. Daar waar verzoekende partij nog opwerpt dat het perfect normaal is dat men zich na lange tijd, en tevens rekening houdende met de stresssituatie, niet meer juist en exact alle data en de kleinste details kan herinneren, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij staan gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Zoals reeds gesteld, heeft verwerende partij *in casu* terecht vastgesteld dat de verklaringen van verzoekende partij flagrante tegenstrijdigheden bevatten, die geenszins betrekking hebben op kleine details. Het betreffen daarentegen elementen aangaande de kern van het asielrelaas. Dat deze opmerkelijk tegenstrijdige verklaringen, die betrekking hebben op cruciale elementen van het asielrelaas, te wijten zouden zijn aan het tijdsverloop, betreft een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard, gelet op de eerder gestelde verwachting dat een asielzoeker, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan. De argumentatie van verzoekende partij veel stress te hebben gehad doet evenmin afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RVS 5 januari 2007, nr. 166.377). Ten slotte merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing in geen geval blijkt dat verwerende partij verwacht dat verzoekende partij zich "exact alle data" kan herinneren. Wel wordt verwacht dat verzoekende partij in staat is de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht in een correcte, chronologische volgorde weer te geven. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt echter dat zij hier niet in slaagt. Om voormelde redenen blijven de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden derhalve onverkort overeind.

3.2.9.1. Verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal, op basis van de onjuiste motieven en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, veronderstelt dat zij het bewijs niet levert en dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Verder haalt zij aan dat verwerende partij uitgaat van loutere veronderstellingen, die op niets gebaseerd zijn, zonder haar situatie *in concreto* te hebben onderzocht, terwijl dit vereist is aangezien de toestand ter plaatse zeer verschillend kan zijn van de situatie zoals deze verondersteld wordt te zijn door het Commissariaat-generaal. Zo werd er geen enkel onderzoek bevolen of werd er geen contact opgenomen met de instanties ter plaatse. Bovendien wijst verzoekende partij erop dat ze de nodige bewijsstukken van haar problemen heeft bijgebracht en er alles aan heeft gedaan om de nodige documenten te bekomen. Gelet op de problemen en de bijgebrachte stukken, is het volgens verzoekende partij duidelijk dat de plaatselijke autoriteiten in Oekraïne haar veiligheid en die van haar familie niet kunnen waarborgen en dat zij overigens zelf problemen heeft ondervonden met de plaatselijke Oekraïense autoriteiten. Zo werden verzoekende partij en haar familie lastig gevallen omwille van hun afkomst en gezocht door de autoriteiten. Verzoekende partij benadrukt dat het onmogelijk is voor haar om terug te keren naar Oekraïne. Nogmaals wenst verzoekende partij te onderlijnen dat zij *in casu* wel degelijk werd bedreigd en dat de plaatselijke autoriteiten hieraan niets konden verhelpen. Verzoekende partij stelt dat haar asielrelaas wel degelijk de waarheid is en dat er *in casu* geen sprake is van vage verklaringen of enige tegenstrijdigheden. De commissaris-generaal toont niet aan dat verzoekende partij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Evenmin toont de commissaris-generaal aan dat verzoekende partij geen problemen zou kennen indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst.

3.2.9.2. Ten eerste wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielproblematiek, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging en het louter tegenspreken van hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld, niet voldoende is om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. *In casu* dient men tevens rekening te houden met het geheel van de motieven die in de bestreden beslissing vermeld zijn, en op basis waarvan kan worden besloten dat het relaas van verzoekende partij – met name de problemen die zij in Oekraïne zou hebben gekend – niet geloofwaardig is. Wat betreft het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaeden heeft verricht, wijst de Raad erop dat dit niet dienstig is. Immers, geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Zoals reeds werd gesteld, berust de bewijslast op de asielzoeker zelf. De stelling van verzoekende partij dat de beweringen van verwerende partij steunen op veronderstellingen kan evenmin worden bijgetreden door de Raad. Verwerende partij concludeert immers terecht dat omwille van de talrijke tegenstrijdigheden en omissies in de verklaringen van verzoekende partij, en dit bovendien aangaande essentiële elementen van haar asielrelaas, aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Bovenstaand betoog is dan ook niet van aard de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

3.2.10. De Raad merkt nog op dat hij niet inziet hoe het argument van verzoekende partij dat zij niet heeft kunnen antwoorden op de argumentatie van de tegenpartij, enig ander licht kan werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Immers heeft verzoekende partij middels haar verzoekschrift de mogelijkheid de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Uit onderhavig arrest blijkt dat zij hierin niet is geslaagd waardoor desbetreffende motivering onverminderd overeind blijft.

3.2.11. Voormelde talrijke flagrante tegenstrijdigheden en omissies betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Oekraïne een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 november 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.14.1. Verzoekende partij voert tot slot nog aan dat, indien haar beroep niet gegrond zou worden verklaard, dit een humanitair onrecht zou uitmaken. Verzoekende partij heeft immers alle banden

verbroken in haar voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden omwille van haar afkomst. Inmiddels verblijft verzoekende partij reeds verschillende maanden in België en heeft zij hier haar leven opnieuw opgebouwd. Verzoekende partij stelt goed geïntegreerd te zijn en goed Nederlands te kennen. De bestreden beslissing dient dan ook op "*humanitaire gronden*" te worden hervormd.

3.2.14.2. Daar waar verzoekende partij *in fine* van haar verzoekschrift van 22 december 2012 in ondergeschikte orde de Raad verzoekt op basis van humanitaire gronden de bestreden beslissing te hervormen daar zij geen banden meer heeft in haar land van herkomst en zij volledig in België is geïntegreerd, wijst de Raad erop dat een beoordeling op grond van humanitaire overwegingen niet ressorteert onder de rechtsmacht van de Raad zoals deze is bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die enkel oordeelt over de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien vereist de uiteenzetting van een rechtsmiddel dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan "humanitaire gronden" (RvS 8 december 2008, nr. 188.562).

3.2.15. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt dat een beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is genomen met machtsoverschrijding wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonde welke motieven onjuist of juridisch niet aanvaardbaar zijn. De bestreden beslissing is derhalve niet met machtsoverschrijding genomen.

3.2.16. Voor wat betreft de ter terechtzitting neergelegde convocaties om op 11 maart 2013 aanwezig te zijn tijdens de zitting van de Gemeentelijke Rechtbank van Poltava wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas doch niet vermogen een ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Aan documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend in de mate dat deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien stelt de Raad vast dat deze convocaties geen vermelding maakt van de zaak waarin verzoekende partij wordt opgeroepen, die daarenboven als getuige en niet als beschuldigde is geconvoceerd. Voormelde beperkte gegevens laten dan ook niet toe de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

3.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT